

Biên Thành

Hồi 2

Thời Gian Đảo Ngược

M

ã Không Quân đã chết mười năm trước làm sao có thể lộ mặt thỉnh khách ?

Hoặc giả Mã Không Quân này là một Mã Không Quân khác ?

Địa điểm mời khách là Vạn Mã Đường, Vạn Mã Đường tường xiêu vách đổ là nơi thiết yến đãi khách ?

Bao nhiêu câu hỏi, chỉ còn nước đợi đến đêm nay đến Vạn Mã Đường mới có thể giải khai.

Vạn ánh hồng từ tây phương rục chiếu, Vạn Mã Đường tọa lạc nơi mặt trời lặn, Diệp Khai thần thờ nhìn tịch dương.

"Tịch dương vô hạn hảo, chỉ thị cận hoàng hôn".

Nhân sinh thường thường không phải cũng vậy sao ?

Đã như vậy, con người hà tất phải tính toán bày đặt làm gì ? Hà tất phải tranh giành danh lợi hư vô làm gì ?

Tranh thì sao ? Không tranh thì sao ?

Diệp Khai cảm khái thở dài một hơi, đang muốn cất bước, đột nhiên phát hiện có một bóng người chậm chậm bước đi trước mặt mình.

Phó Hồng Tuyết vẫn bước đều tới trước.

Hắn đi rất chậm, nhưng tịnh không dừng chân, cho dù cái đang chực chờ trước mặt hắn là tử vong, hắn cũng tuyệt không dừng chân.

Tư thái hắn đi vừa quái dị, vừa kỳ lạ, chân trái bước tới trước một bước, chân phải chậm chậm lết theo, xem chừng mỗi một bước đều đi rất khổ cực.

Nhưng hắn đã đi qua vô số đường xá bất tận, tính không nổi đã bao nhiêu dặm đường, cơ hồ mỗi một con đường hắn đều đã từng bước qua.

--- Đi như vậy, đi cho đến khi nào mới dừng ?

Phó Hồng Tuyết không biết, thậm chí chưa từng liên tưởng tới, hiện tại hắn đã đi đến đây, trước mặt là đâu ?

Trước mặt có phải quả thật là tử vong ?

Diệp Khai ngưng vọng nhìn Phó Hồng Tuyết, chàng bỗng phát hiện lúc Phó Hồng Tuyết bước đi, mục quang luôn nhìn xa xăm nơi viễn phương.

--- Có phải viễn phương có người hấn khắc cốt ghi tâm, có người hấn mộng hồn oanh nhiễu đang đợi hấn ?

Nếu quả là như vậy, ánh mắt của hấn tại sao lại lãnh đạm như vậy ?

Cho dù có tình cảm lưu lộ, cũng tuyệt không phải là tình dịu, hơn nữa lại ngập tràn thống khổ, cừ hận, bi luân.

Đã trải qua bao nhiêu năm, hấn vì sao vẫn không thể quên ?

Tịch dương tây hạ.

Người bên dưới tịch dương.

Vạn lý hoang hàn, cả tịch dương đều đã vì tịch mịch mà biến đổi nhan sắc, biến thành một thứ màu trắng xám vừa hư không, vừa thê lương.

Người cũng như vậy.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao.

Tay trắng nhợt, đao đen sì.

Trắng nhợt và đen sì, làm sao mà không phải là nhan sắc tiếp cận tử vong cho được.

Tử vong, làm sao mà không phải là cực hạn hư không và tịch mịch cho được.

Trong ánh mắt hư không và tịch mịch của Phó Hồng Tuyết, phảng phất thật sự đã nhìn thấy tử vong.

Tử vong lẽ nào thật sự ở nơi mặt trời lặn ?

Mặt trời lặn vào trại ngựa Vạn Mã Đường !

Phó Hồng Tuyết nhìn Vạn Mã Đường xa xa, Diệp Khai cũng đang nhìn.

Sắc trời càng âm u, nhưng nhìn xa xa, vẫn có thể nhìn thấy đường nét của Vạn Mã Đường lấm chấm lợt lạt.

Vạn Mã Đường thật sự là tử vong sao ?

Diệp Khai không khỏi nhớ tới sơn lộ mười năm trước, cũng muốn đi Vạn Mã Đường như vậy, chỉ bất quá lần đó ngồi xe, lần này đi bộ.

Lúc đó, Diệp Khai ngồi trên xe, trong thảo nguyên hoang vu chợt truyền lại một lời ca kỳ dị.

Tiếng ca ai oán, như khóc như than, giống như một thứ chú ngữ kinh văn thần bí.

"*Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, nhân lưu huyết, nguyệt vô quang, nhất nhập Vạn Mã Đường, đao đoạn nhân, nhân đoạn trường*".

"Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, lệ như huyết, nhân đoạn trường, nhất nhập Vạn Mã Đường, hữu tưởng hồi cố hương".

Tạm dịch:

"Trời vàng vàng, đất vàng vàng, mắt ứa máu, trăng không ánh, một khi vào Vạn Mã Đường, đao chém người, người đứt ruột".

"Trời vàng vàng, đất vàng vàng, lệ như máu, người đứt ruột, một khi vào Vạn Mã Đường, đừng mong trở về quê cũ".

Bóng đêm dần dần trùm phủ.

Thảo nguyên hoang vu càng thê lương, càng cô liêu, Vạn Mã Đường ẩn mình trong hắc ám bao la vô biên.

Đã trải qua mười năm, nhưng tiếng ca bi lệ thê thảm đó phảng phất vẫn còn lảng vảng trong gió.

Hoang dã tĩnh lặng, cát vàng mù mịt trong bóng đêm, Diệp Khai vọng nhìn phương xa trong gió cát, cười cười, vừa cười vừa nói:

- Vạn Mã Đường năm xưa có ba ngàn vò mỹ tửu chôn giấu lâu năm, không biết Vạn Mã Đường hôm nay còn có rượu thịt không ?

Câu nói đó phảng phất hỏi Phó Hồng Tuyết, lại phảng phất là Diệp Khai tự lẩm bẩm với mình.

Phó Hồng Tuyết không những nghe, còn hồi đáp:

- Ta chỉ biết Mã Không Quân đã chết, mười năm trước đã chết.

Phó Hồng Tuyết hững hờ nói tiếp:

- Đêm nay bọn ta vốn bắt tất đến đó.

"Nhưng bọn ta lại đến". Diệp Khai cười thốt: "Bởi vì bọn ta muốn nhìn Mã Không Quân hôm nay là ai ? Là chết đi sống lại ? Hay là kỳ nhân khác ?"

Nụ cười của Diệp Khai chùng như vĩnh viễn không mệt mỏi, chàng cười cười lại nói:

- Đã có Mã Không Quân, không biết còn Vân Tại Thiên, Công Tôn Đoạn, Hoa Mãn Thiên, còn có vị Tam Vô tiên sinh Lạc Lạc Sơn, không biết vẫn còn kháng kiện hay không ?

Những người đó rõ ràng đều đã chết, Diệp Khai vì sao lại nói bọn họ có còn kháng kiện hay không ?

Có lẽ nào chàng không biết những chuyện đó ?

o0o

Gió đêm gào hú.

Trong gió có cát vàng, có mùi cây lá từ núi non xa xăm, còn có một tràng tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe lộp cộp.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, Diệp Khai cười càn khoái trá.

"Được, cuối cùng mới có khí phái của Vạn Mã Đường". Diệp Khai thốt: "Không có xe ngựa tiếp khách, Vạn Mã Đường không tránh khỏi mang tiếng quá nhỏ mọn".

Tiếng nói còn chưa dứt, một cỗ xe lớn đen sì tám ngựa đã xuất hiện từ trong bóng đêm, dừng lại trước mặt Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết.

Xe ngựa cũng giống hệt xe ngựa mười năm trước đã tiếp đón Diệp Khai, cả tám con ngựa kéo xe đều phảng phất không già đi chút nào, trên đầu xe cắm lá cờ trắng hình tam giác có thêu năm chữ lớn.

"Quan Đông Vạn Mã Đường".

Khi Diệp Khai vừa nhìn thấy lá cờ, đã có người mở cửa xe, một trung niên nhân toàn thân vận y phục trắng như tuyết.

Nhìn thấy người đó, nụ cười của Diệp Khai đột nhiên cứng đờ trên mặt, đôi mắt kinh ngạc nhìn người đó.

Trên mặt Phó Hồng Tuyết tuy không có nụ cười, nhưng biểu tình của hấn cũng biến đổi, hấn chằm chằm nhìn trung niên nhân toàn thân vận y phục trắng như tuyết đó.

Người đó là ai ?

Tại sao sự xuất hiện của gã lại làm cho bọn Diệp Khai lộ xuất biểu tình như vậy ?

Trung niên nhân y phục trắng như tuyết vừa leo xuống xe, lập tức cười mời mọc:

- Tại hạ Vân Tại Thiên, vì bận chuyện đến chậm một bước, mong hai vị lượng thứ.

Người đó không ngờ là Vân Tại Thiên.

Sao lại có thể như vậy ?

Rõ ràng đã chết mười năm trước, vì sao lại có thể xuất hiện ?

Vân Tại Thiên này là người ? Hay là quỷ ?

Bộ dạng của gã bây giờ và mười năm trước không một chút gì khác, vẫn khuôn mặt tròn tròn trắng trắng, cằm lấm tấm râu, lúc không cười cũng làm cho người ta có cảm giác rất thân thiện, niên kỷ vẫn bấp bênh bốn chục như xưa.

Cho dù mười năm trước không chết, hiện tại đáng lẽ cũng đã năm chục, bộ dạng đáng lẽ đã cải biến, cho dù có cách bảo dưỡng, tuổi tác phong sương ít nhiều gì cũng có thể lưu lại trên mặt gã.

Nhưng không, mặt gã vẫn quang hoạt như xưa, vẫn trắng trắng tròn tròn như xưa.

Diệp Khai không những ngây người, mà còn si dại, chàng không biết đây là chuyện gì đây.

Người đã chết có thể sống lại sao ?

Đây là chuyện không thể có, nhưng lại bày dựng trước mắt Diệp Khai.

Gió đêm héo hắt thổi bay tà áo trắng của Vân Tại Thiên, giờ phút này, trong mắt Diệp Khai mà nhìn, Vân Tại Thiên phảng phất như một u linh xuất hiện trong đêm khuya lạnh lẽo, làm cho chàng không khỏi rùng mình.

Phó Hồng Tuyết nhìn Vân Tại Thiên, đột nhiên tiến tới một bước, đột nhiên hỏi:

- Người là Vân Tại Thiên ?

- Phải.

- Vậy Vân Tại Thiên mười năm trước đã chết là ai ?

Vân Tại Thiên trở mắt, bộ dạng lóng ngóng, gã nghi hoặc nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Ta đã chết ? Mười năm trước đã chết ?

"Vân Tại Thiên mười năm trước đã chết". Phó Hồng Tuyết gần từng tiếng.

"Chết ở đâu ? Chết dưới tay ai ?" Vân Tại Thiên hỏi: "Chết dưới đao của người ?"

"Không phải". Phó Hồng Tuyết đáp: "Chết dưới kiếm của Mã Không Quân".

"Tam lão bản Mã Không Quân ?" Vân Tại Thiên bỗng cười tươi: "Phó công tử quả thật biết nói chơi quá, tại hạ xém bị các hạ lừa gạt".

Phó Hồng Tuyết còn muốn mở miệng, Diệp Khai chợt đã cười lớn, vừa cười vừa vỗ vai Vân Tại Thiên:

- Người đã đi tiếp khách trễ, vị Phó huynh đó muốn trừng phạt người một chút thôi.

Diệp Khai lại cười nói:

- Vân huynh không giận chứ ?

"Làm sao giận được ?" Vân Tại Thiên đáp: "Tiếp khách trễ vốn đáng bị phạt mà".

Rõ ràng là sự thật, Diệp Khai vì sao lại phải che giấu ?

Vân Tại Thiên nhìn Diệp Khai cười nói:

- Các hạ nhất định là Diệp Khai, Diệp công tử.

"Người đã gặp ta ?" Diệp Khai chú thị quan sát thần tình trên mặt Vân Tại Thiên.

"Chưa được hân hạnh". Thần sắc Vân Tại Thiên vẫn bình tĩnh.

--- Mười năm trước đã gặp qua, tại sao lại nói không nhận ra ?

- Đã chưa gặp, sao lại biết ta là Diệp Khai ?

"Các hạ niên kỷ tuy còn trẻ, lại đã một mình vạch trần bí mật của Thượng Quan

Tiểu Tiên, phá tan Kim Tiền bang, chuyện đó có ai mà không biết không nghe chứ ?"
Vân Tại Thiên cười đáp.

Những chuyện đó phát sinh vài năm trước, cũng là những chuyện phát sinh sau khi bọn Mã Không Quân đã chết, nếu quả mười năm trước Vân Tại Thiên đã chết, làm sao có thể biết những chuyện này ?

Gã rõ ràng đã chết, nhưng hiện tại Vân Tại Thiên này lại không giống người chết chút nào, cũng không giống người khác dịch dung hóa trang.

Nếu quả là dịch dung, nhất định không qua mắt được Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết.

"Mời lên xe". Vân Tại Thiên thốt.

Diệp Khai mỉm cười đáp lễ, muốn leo lên xe, chợt quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết nói:

- Người có phải cũng như mười năm trước, cũng đi bộ ?

Phó Hồng Tuyết không đáp, hấn dùng động tác để trả lời câu hỏi đó, chân trái của hấn bước tới một bước, chân phải chậm chậm lết theo, hấn lại dùng bộ pháp quái dị đặc biệt đó đi vào bóng đêm.

"Hấn không ngồi xe ?" Vân Tại Thiên hỏi.

"Hấn thích đi bộ". Diệp Khai cười đáp.

Nhìn bóng lưng dần dần đi xa, Vân Tại Thiên hỏi: "Chân của hấn xem chừng có bệnh ?"

"Đó là bệnh liệt chân, liệt từ nhỏ". Diệp Khai đáp: "Cho nên gọi là 'bệnh liệt con nít'".

- Bệnh liệt con nít ?

Trong toa xe vừa thoải mái, vừa thoáng mát, ít ra có thể chứa tám người, hiện tại lại chỉ có Diệp Khai và Vân Tại Thiên hai người.

"Không biết còn có khách nhân khác không ?" Diệp Khai khoanh tay dựa vào thành xe.

"Đáng lẽ còn có ba vị". Vân Tại Thiên đáp: "Không biết Hoa đường chủ đã thỉnh được chưa".

"Hoa đường chủ ?" Mắt Diệp Khai phát sáng: "Hoa Mãn Thiên Hoa đường chủ ?"

"Người đã gặp hấn ?"

"Vốn đáng lẽ đã gặp". Diệp Khai cười cười: "Chỉ tiếc ta đã đến trễ mười năm".

- Nói vậy là sao ?

"Nếu quả ta đã đến sớm mười năm, có phải đã gặp không ?" Diệp Khai cười cười nheo nheo mắt nhìn gã.

"Cuối cùng cũng hội kiến", Vân Tại Thiên đáp: "Sớm muộn gì cũng như nhau".

"Có lý, câu nói đó rất có lý". Diệp Khai hỏi: "Không biết trên xe có mỹ tửu không ?"

"Có, đương nhiên là có". Vân Tại Thiên cười đáp: "Có vị khách như người, sao lại có thể không có rượu ?"

Vân Tại Thiên lấy trong thùng ra hai cái chén thủy tinh, và một bình rượu, phảng phất là trúc diệp thanh.

Vừa tháo nút bình, hương rượu lập tức lan tỏa, Diệp Khai hít một hơi sâu, mãn nguyện thốt:

- Đó là trúc diệp thanh cất bốn mươi năm.

"Mới gửi mùi đã biết tuổi đời, hay, xem ra Diệp công tử nhất định là cao thủ về rượu". Vân Tại Thiên vừa rót rượu vừa nói.

"Thích uống là thật, cao thủ sợ vị tất đã là". Diệp Khai đáp.

Tiếp chén rượu, Diệp Khai tịnh không uống liền, chàng trước tiên đưa chén rượu tận sát mũi hít hà, đợi hương rượu thâm nhập vào cổ họng, mới uống cạn chén.

Đó là phương pháp uống rượu tiêu chuẩn của tửu quý, cũng là một phương pháp tiêu chuẩn để uống rượu mạnh.

Trước hết để cho hơi rượu hít từ mũi vào cổ họng, đợi đến lúc cổ họng đã quen với vị rượu mới uống cạn chén, tránh không bị vị cay nóng của rượu làm nghẹn thở.

Đêm đã khuya, tiếng vó ngựa như sấm sét xông phá tịch mịch vô biên.

Từ trong cửa sổ xe nhìn ra cảnh tượng bên ngoài, Diệp Khai chợt thở dài:

- Đêm nay không biết cũng có người ngâm ca trợ hứng hay không ?

"Ngâm ca trợ hứng ?" Vân Tại Thiên hỏi: "Nguyên lai nếu Diệp huynh cũng thích ca hát, tại hạ có thể an bài cho Diệp huynh".

"Đa tạ Vân huynh". Diệp Khai đáp: "Chỉ tiếc ta muốn nghe tịnh không phải là thứ Vân huynh muốn nói tới".

- Diệp huynh muốn nghe cái gì ?

Diệp Khai vẫn dựa mình vào thành xe, chợt giơ tay gõ vào song cửa, thì thào:

- *Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, nhân lưu huyết, nguyệt vô quang, nhất nhập Vạn Mã Đường, đao đoạn nhân, nhân đao trường.*

Nghe đến đó, Vân Tại Thiên phảng phất cảm thấy chướng tai, lại vẫn miễn cưỡng

cười cười, Diệp Khai lại phảng phất không cười, chàng lại tiếp tục ngâm nhỏ:

- Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, lệ như huyết, nhân đoạn trường, nhất nhập Vạn Mã Đường, hữu tướng hồi cố hương.

Sắc mặt Vân Tại Thiên đã dần dần biến đổi, Diệp Khai lại nheo nheo mắt mỉm cười, chàng đợi cho lời ca tan biến trong bóng đêm mới mỉm cười hỏi Vân Tại Thiên:

- Bài ca đó, không biết Vân huynh trước đây có nghe qua chưa ?

- Giai khúc kỳ diệu như vậy, ngoại trừ Diệp huynh ra, người khác chỉ sợ ...

“Chỉ tiếc lời ca đó không phải là ta viết, khúc nhạc đó cũng không phải ta sáng tác”. Diệp Khai cười thốt: “Ta chỉ bắt quá phiên bản hát lại một lần thôi”.

“Ồ ?” Vân Tại Thiên hỏi: “Không biết vị huynh đài đó là ai ?”

“Đã chết”. Diệp Khai đáp.

- Đã chết ?

“Phải, mười năm trước đã chết”. Diệp Khai đáp: “Người đã chết, Vân huynh đại khái cũng không trách tại hạ hát lại bài hát đó chứ ?”

“Khó có lúc được nghe Diệp huynh cất giọng, cao hứng còn không kịp, sao trách tội gì được chứ ?” Vân Tại Thiên đáp: “Về lời ca đó, tiếng đồn mà Vạn Mã Đường nhận được cũng tương tự như vậy”.

“Vân huynh quả nhiên cởi mở phóng khoáng phi thường”. Diệp Khai mỉm cười thốt.

Vân Tại Thiên cười nhẹ, đang tính mở miệng nói, Diệp Khai bỗng lại hỏi:

- Không biết đêm nay Tam lão bản có phải thỉnh khách đến nơi tiếp tân không ? Có thể cho biết không ?

“Diệp huynh sao lại biết ?” Vân Tại Thiên mặt lộ vẻ kinh nghi.

“Vạn Mã Đường từ cực đông tới cực tây, cho dù dùng khoái mã phóng nhanh, từ sáng sớm đã xuất phát, nhanh nhất cũng phải đến hoàng hôn mới đến được”. Diệp Khai thốt: “Vạn Mã Đường nếu không có nơi tiếp tân, làm sao Tam lão bản có thể mời bọn ta ăn sáng ?”

“Các hạ niên kỷ còn trẻ, nhưng không những kiến thức siêu nhân, cả chuyện nhỏ cũng đều liệu toán như thần, tại hạ thật sự bội phục”. Vân Tại Thiên thốt.

“Nơi đó”, Diệp Khai lẩm bẩm nói một mình: “Ta chỉ bắt quá đã đến qua một lần mười năm trước”.

- Người nói gì vậy ?

“Không có gì”. Diệp Khai lập tức cười nói: “Ta chỉ muốn hỏi nơi nghênh tân đại

khái có phải sắp đến không”.

- Địa điểm ghêh tân ở trước mặt không xa.

oOo

Vạn Mã Đường đêm trước là một mảnh hoang vu, tường xiêu vách nát, cỏ dại lan tràn.

Còn đêm nay ?

Giữa một đêm dài có thể phát sinh ra biến hóa gì ?

Diệp Khai thật sự nghĩ không ra mình sẽ thấy Vạn Mã Đường sẽ ra sao.

Cả người cũng ...

Đó có thể coi là chết đi sống lại không ?

Diệp Khai cười khổ, chuyện gặp phải hôm nay, đại khái là chuyện quỷ bí nhất, kỳ dị nhất trong đời chàng, thậm chí còn có chút khủng bố.

Tiếng ngựa hí ẩn hiện từ bốn phương tám hướng thâm nhập bên trong cỗ xe, Diệp Khai thò tay thám thính bên ngoài cửa sổ, chột nhướng mày, bởi vì chàng đã phát hiện trong bóng đêm vô tận có một ánh lửa lấp lóe.

Chàng nhớ lại nơi tiếp tân của Vạn Mã Đường đèn đuốc huy hoàng, chàng càng nhớ rõ đêm hôm qua Vạn Mã Đường cả một ánh đom đóm cũng không có, nhưng chàng hồi nãy lại nhìn thấy một ánh lửa.

Vạn Mã Đường hiển nhiên đã khác với đêm hôm qua.

Xe ngựa dừng đằng trước một sàn đài gỗ, một vọng cửa cái đứng dựng trong bóng đêm, bên trong cửa có một cột cờ cao chót vót, lá cờ của Vạn Mã Đường đang tung bay.

Hai hàng bạch y tráng hán khoanh tay đứng trước cửa, xe ngựa vừa dừng lại, bốn người bước lên mở cửa xe.

Diệp Khai xuống xe, nhìn bốn phía, không khỏi thở dài một hơi, Vạn Mã Đường quả nhiên đã biến đổi trong một đêm.

Biến đổi đến mức giống hệt lúc Diệp Khai đến mười năm trước, vẻ hoang vu thê lương đêm hôm qua đã không còn tồn tại.

Phóng mắt nhìn quanh, cảnh tượng vẫn rộng rãi, chính tề, hùng kiện, không có một chút bộ dạng đã hoang phế mười năm.

Vân Tại Thiên xuống xe, cũng đi bên cạnh Diệp Khai, mặt mày đắc ý.

“Các hạ nghĩ sao ?” Vân Tại Thiên mỉm cười hỏi.

--- Mười năm trước, lúc Diệp Khai lần đầu tiên đến đây, câu đầu tiên Vân Tại Thiên nói cũng là câu hỏi đó. Xem ra chuyện mười năm trước lại tái diễn thêm một lần.

Năm đó câu trả lời của Diệp Khai là: “Tam lão bản đắc ý đến mức độ này, kể ra không uống sinh ra trên trần thế”.

Diệp Khai hiện tại lại không muốn nói như vậy, chàng nghe thấy thanh âm của mình nói:

- Xem ra Tam lão bản nhất định có chỗ phi thường, nếu không làm sao có thể có kỳ tích như vậy ?

“Ông ta đích xác là người phi thường”, Vân Tại Thiên đáp: “Nhưng có thể có ngày nay, cũng không phải dễ”.

“Đó làm sao mà chỉ dùng hai chữ “dễ dàng” có thể hình dung được ?” Diệp Khai thở dài.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, có ai tin được chuyện Diệp Khai gặp phải.

Diệp Khai không khỏi cười khổ, chàng đột nhiên đảo đảo tròn mắt, ngẫm nghĩ, quay mình đi đến chỗ gã xa phu đang lau mồ hôi trán, vỗ vai gã xa phu, mỉm cười:

- Các hạ vất vả quá.

Gã xa phu giật mình, cười băng quơ:

- Đó vốn là bổ phận của tiểu nhân nên làm.

“Kỳ thực các hạ có thể ung dung ngồi trong xe như ai”, Diệp Khai thốt: “Tội gì mà phải nhọc nhằn ?”.

Gã xa phu giật mình, sững sờ một phút, chợt hất nón cười vang:

- Khá lắm, nhỡ lực khá lắm, bội phục bội phục.

“Nhân lúc xe đỗ lại bên đường, các hạ có thể xuất hiện điểm huyết gã phu xe, quăng xác vào đám cỏ, cởi lấy y phục của gã, mặc vào người ngồi vào chỗ đánh xe, thân thủ nhanh nhẹn, hành sự chu đáo, bao nhiêu động tác đó chỉ làm trong một thoáng là xong ! Thử hỏi trên đời này còn ai hơn ? Phải nhận rằng, Tế nhược Du ty, khoái như thiểm điện mới đúng ! Tế nhị, nhẹ nhàng như tơ bay, nhanh như ánh điện chớp !” Diệp Khai thốt.

Gã xa phu lại ngây người:

- Người làm sao biết ta là ai ?

“Trong giang hồ ngoại trừ Phi Thiên Tri Thù ra, còn ai có thân thủ như vậy chứ”. Diệp Khai đáp.

--- Lại là một người đáng lẽ đã chết, hiện tại lại vẫn còn sống kỳ kỳ diệu diệu.

Phi Thiên Tri Thù cười lớn, cởi chiếc áo trắng bên ngoài ra, để lộ bộ y phục chèn màu đen, bước tới trước mặt Vân Tại Thiên, vòng tay xá, đoạn thốt:

- Tại hạ nhất thời đùa chơi một chút, ngàn vạn lần mong Vân trường chủ thứ tội.

“Các hạ có thể đến, bổn Đường thêm vinh hạnh, nào có lỗi gì”. Vân Tại Thiên cười mời mọc: “Mời, mời hai vị”.

Gió đêm biên thành mãnh liệt, ánh trăng lại hòa điệu sáng tỏ như ở Giang Nam, thậm chí còn nhiều phần mê hoặc hơn cả Giang Nam.

Nguyệt quang chiếu rọi bóng ảnh Vân Tại Thiên ngã dài trên đất, Diệp Khai nhìn cái bóng, đột nhiên nhớ ra một chuyện, chàng nhớ hồi nhỏ nghe người lớn có nói qua, quỷ không có bóng.

Có bóng nhất định không phải là quỷ, làm sao Vân Tại Thiên lại có thể là quỷ cho được ?

Không phải quỷ thì là gì ?

Cương thi ?

Diệp Khai không khỏi cười khổ, chàng cả đời không tin tà ma, không tin người chết có thể biến thành quỷ, nhưng chuyện chàng đụng phải hôm nay, lại làm cho chàng kiếm không ra một lý do giải thích hợp lý.

Người đã chết từ mười năm trước, từng người từng người xuất hiện trước mặt chàng, chuyện đã phát sinh từ mười năm trước, từng chuyện từng chuyện diễn ra trước mặt chàng.

Có phải là thời gian đảo ngược ?

Hay là ...

Xuyên qua một tòa nhà rộng lớn, tận đầu có một vụng cửa cao có hai phiến gỗ trắng.

Cửa tuy đóng kín, Diệp Khai tin chắc có người nhất định mở cửa, sau cửa nhất định có một người như thiên thần đứng tại đó.

Người đó râu ria rậm rạp, quanh hông có thắt sợi đai da bò, đeo một thanh loan đao cổ quái vỏ bạc chuôi đen.

Người đó cũng giống như tên của y, “Đoạn”. Người đó tên là Công Tôn Đoạn.

Diệp Khai lần về câu nói đầu tiên y nói, phảng phất là: “Khách đã đến đủ ?”

Diệp Khai vẫn nhớ giọng nói của y rền vang, như sấm nổ ngang đầu đối tượng, ai nghe rồi, tai vẫn còn kêu oang oang.

Đi đến cổng lớn, quả nhiên “kẹt” một tiếng, cửa đã mở ra, ánh sáng nhu hòa từ

trong tuôn ra, một bóng người đứng thẳng sau cửa.

Người đó quả nhiên toàn thân vận bạch y, chỉ là thân thể không cao lớn như thiên thân, mặt mày cũng không có râu ria, trên hông càng không có đeo loan đao cổ quái vỏ bạc chuỗi đen.

Người đó không phải là Công Tôn Đoạn, người đó là Hoa Mãn Thiên.

oOo

Nhìn thấy Hoa Mãn Thiên, Diệp Khai ngẩn người liền, sự tình tịnh không hoàn toàn giống hệt mười năm trước, hiển nhiên tịnh không phải là thời gian đảo ngược.

Đám người đó đều đáng lẽ đã chết mười năm trước, hiện tại tuy đều vì một nguyên nhân kỳ diệu nào đó mà xuất hiện trước mắt Diệp Khai, diễn lại chuyện đã phát sinh mười năm trước, nhưng tịnh không phải giống hệt chuyện mười năm trước từng chi tiết nhỏ.

Không cần biết là chuyện phát sinh đêm nay quỷ dị ra sao, Diệp Khai đã có cảm giác càng lúc càng thú vị.

Lúc nụ cười của Diệp Khai lộ xuất, Vân Tại Thiên đã cười hỏi Hoa Mãn Thiên:

- Tam lão bản đâu ?

- Trong đại sảnh.

Diệp Khai đột nhiên cười hỏi:

- Khách nhân đã đến đủ ?

“Tính luôn bọn người, đã có bốn người đến”. Hoa Mãn Thiên đáp: “Chỉ còn thiếu một vị”.

“Vị còn thiếu đó, đại khái có phải là quái nhân đã cùng ta đến tiểu trấn không ?” Diệp Khai hỏi.

“Huynh dài vào trong, không phải là sẽ biết sao ?” Hoa Mãn Thiên cười đáp.

“Nói có lý”. Diệp Khai cười lớn: “Chuyện đơn giản như vậy, ta làm sao mà không nghĩ được ? Đáng phạt ba chén”.

“Rượu thịt và Tam lão bản đều đã đợi ở đại sảnh”. Hoa Mãn Thiên né người nhường bộ: “Mời”.

- Đa tạ.

Diệp Khai nhấc chân đi tới hai bước, chợt dừng chân quay đầu hỏi Vân Tại Thiên:

- Nghe nói người vào Vạn Mã Đường không được mang theo binh khí gì hết, không

biết các hạ có cần khám xét không ?”

“Ai nói vậy ?” Vân Tại Thiên đáp: “Vạn Mã Đường từ lúc thành lập cho đến nay đã có bốn chục năm, trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, có lẽ nào còn sợ người ta mang binh khí vào Vạn Mã Đường ?”

“Lại rất có lý”. Diệp Khai cười cười: “Xem ra tối nay ta không thể không say tới chết ở Vạn Mã Đường”.

Diệp Khai cười lớn, lại bước vào.

Bên trong cửa có một bức bình phong to lớn, bước qua bình phong là gặp đại sảnh.

Đại sảnh vẫn như xưa, vẫn dài thăm thẳm tưởng chừng vô tận, Diệp Khai tuy đã đến đây mười năm trước, nhưng hiện tại đi vào vẫn không tránh khỏi bị tòa đại sảnh hùng vĩ hấp dẫn đến ngây người.

Trên bức tường bên trái đại sảnh, vẽ ngàn vạn con ngựa đang phi nước đại, có con ngẩng đầu hí, có con tung vó giữa không gian, thần thái mỗi một con đều bất đồng, mỗi một con đều vẽ như thật, thần tuấn không so sánh được.

Trên tường bên kia, đương nhiên còn ba chữ cao to còn hơn vóc người, mỗi một chữ đều in mực uể chuyển, rồng bay phượng múa.

Ba chữ đó đương nhiên là “Vạn Mã Đường”.

Giữa đại sảnh vẫn kê một cái bàn bạch mộc dài như xưa, dài đến mức giống như một con đường dài, hai bên bàn ít nhất có bốn trăm cái ghế gỗ trắng.

Hiện tại ngồi trên những cái ghế gỗ trắng đó có hai người.

Hai người Diệp Khai đã từng gặp qua mười năm trước --- Mộ Dung Minh Châu và “Tam Vô tiên sinh” Lạc Lạc Sơn.

Tận đầu bàn bên trong, có một cái giao ỷ rất rộng rãi, một bạch y nhân đang ngồi trên cái giao ỷ đó, đoan đoan chính chính ngồi tại đó.

Cho dù lúc trong phòng không có ai khác, Diệp Khai biết lão vẫn ngồi quy quy củ củ, đằng sau ghế tuy có lưng ghế cho y dựa mình, nhưng y vẫn ngồi thẳng mình một cách nghiêm trang.

Con người đó vẫn đơn độc cô đơn ngồi đó giống hệt mười năm trước, khoảng cách tới mỗi người đều xa như vậy.

--- Khoảng cách tới vạn sự vạn vật trong hồng trần, đều xa như vậy.

Còn khoảng cách tới cái chết ?

Diệp Khai từ xa nhìn qua, tuy nhìn không rõ thần tình diện mạo của lão, lại đã nhìn thấy vẻ cô độc và tịch mịch của lão.

Con người đó phảng phất tương tự như mình đã hoàn toàn cách biệt với hồng trần, không có hoan lạc, không có hưởng thụ, không có bằng hữu.

Lão hiện tại đang trầm tư, lại không biết là đang hồi ức lại trăm ngàn trận chiến gian khổ năm xưa ? Hay là đang cảm khái nhân sinh tịch mịch sâu khổ ? Hay là ...

Con người đó là chủ nhân của Quan Đông Vạn Mã Đường --- Mã Không Quân.

oOo

Mã Không Quân.

Thần tình vẫn như xưa, dung mạo vẫn như xưa, cả nỗi thống khổ trong mắt vẫn tồn tại, người của lão tuy ngồi ở đó, lại phảng phất rất xa xôi với mỗi một người.

--- Khoảng cách tới vạn sự vạn vật trong hồng trần, đều xa như vậy.

Hoa Mãn Thiên vừa tiến vào đại sảnh, lập tức bước dài tới, nhẹ nhàng đi đến bên người Mã Không Quân, cúi mình nói nhỏ hai câu.

Lúc đó Mã Không Quân mới chùng như đột nhiên tỉnh mộng, lập tức đứng thẳng người dậy, vòng tay thốt:

- Thỉnh các vị, mời các vị ngồi.

Đợi đến lúc mỗi người đều ngồi xuống, Mã Không Quân mới cười nói:

- Đêm nay mời các vị đến, thật ra là ...

“Có phải là cũng là chuyện đã phát sinh từ mười năm trước”. Thanh âm đó vọng từ ngoài cửa: “Con của Bạch Thiên Vũ đến tìm người để báo thù ?”

Mọi người giật mình quay đầu nhìn ra ngoài cửa, Diệp Khai không cần quay đầu đã biết ai đã nói.

Ngoại trừ Phó Hồng Tuyết ra, còn có ai nói được những lời như vậy ?

Diệp Khai không khỏi cười khổ, nhưng mục quang lại vẫn đinh đĩnh nhìn Mã Không Quân, chàng muốn nhìn Mã Không Quân đặng phải chuyện này, biểu tình trên mặt sẽ ra sao, sẽ có phản ứng gì.

Không có gì ! Mã Không Quân không có tới một chút phản ứng dị dạng, lão chỉ dùng ánh mắt thần thờ nhìn ra cửa, nhìn Phó Hồng Tuyết.

Hoa Mãn Thiên vùng đứng dậy, ánh mắt giận dữ quét ngang Phó Hồng Tuyết đang đứng ngoài cửa:

- Người là ai ? Sao dám vào Vạn Mã Đường nói lời ngông cuồng ?

Vân Tại Thiên đập bàn:

- Đùa một lần đã đủ rồi, Phó Hồng Tuyết người quá lời rồi !

Đối với ánh mắt và giọng nói giận dữ của Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên, Phó Hồng Tuyết phảng phất đều như không nghe thấy, trong mắt của hắn chỉ có một mình Mã Không Quân.

Đôi mắt Phó Hồng Tuyết chớp cũng không chớp, nhìn thẳng Mã Không Quân, sau đó mới từng bước tiến vào.

Bước đi của hắn tuy chùng như rất vụng về, chậm chạp, nhưng hiện tại mỗi một người trong đại sảnh lại nhìn không ra khuyết điểm trên chân hắn, bởi vì một vật trên người hắn đã che đi khuyết điểm của hắn.

Ai ai cũng chỉ nhìn thấy đao trong tay hắn.

Đao đen sì.

Đao đen sì như tử vong.

Bàn tay cầm đao lại trắng nhợt.

Trắng nhợt đến mức như tử vong.

Ánh mắt mỗi một người đều chú thị lên đao trong tay Phó Hồng Tuyết. Mọi người đều tin rằng cái mà thanh đao đó mang đến, chỉ có tử vong.

Thao đao đó không có vỏ đao sáng loáng, cũng không có trang sức đẹp mắt. Vỏ đao dùng hai miếng trúc thiên niên giáp thành, cán đao lại dùng khúc cây bình thường gọt dũa thành.

Cả thanh đao làm cho người ta có cảm giác phảng phất như một thứ đồ chơi của trẻ nít, nhưng mỗi một người đều nhất định hiểu rõ, thanh đao đó không phải là một món đồ chơi dễ chơi.

--- Thanh đao đó nhất định có thể lấy sinh mệnh vạn vật trong một giây, còn quý ?

Thanh đao đó có phải cũng có thể siêu độ hồn phách của quý trong một giây ?

Ngưng thị nhìn Mã Không Quân, cước bộ lết từng bước từng bước tới, Phó Hồng Tuyết nắm chặt đao trong tả thủ, gân xanh gồng lên ẩn hiện.

Tiếng hô hấp của mọi người cuốn theo cước bộ của Phó Hồng Tuyết, càng lúc càng hỗn loạn, chợt giữa lúc đó, ai ai cũng đều thở ra một hơi, sắc mặt cũng dịu xuống, bởi vì lúc đó cước bộ của Phó Hồng Tuyết đã ngừng lại.

Tĩnh không phải là hắn đã đi đến trước mặt Mã Không Quân, mà là trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một thanh đao.

Một thanh loan đao hình dạng kỳ lạ.

Công Tôn Đoạn.

Công Tôn Đoạn chung quy đã xuất hiện.

Người đó vốn nên xuất hiện ở vọng cửa, vốn nên ngăn chặn người đeo kiếm bước vào Vạn Mã Đường.

Công Tôn Đoạn chung quy đã mang thanh loan đao cổ quái vỏ bạc chuỗi đen mà xuất hiện, tả thủ của y vẫn cầm chén rượu dát vàng.

Phó Hồng Tuyết không nhìn Công Tôn Đoạn, hấn chỉ lạnh lùng nhìn loan đao đang chặn trước mặt.

Công Tôn Đoạn cũng đang nhìn chăm chăm vào đao của Phó Hồng Tuyết.

“Không ai có thể mang kiếm vào Vạn Mã Đường”. Công Tôn Đoạn trầm giọng: “Cũng không ai có thể mang đao vào”.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, qua một hồi rất lâu mới từ từ hỏi:

- Chưa từng có người nào ?

- Chưa.

“Còn người ?” Mực quang của Phó Hồng Tuyết vẫn dừng trên loan đao: “Người có phải là người không ?”

Công Tôn Đoạn biến sắc, gân xanh toàn thân vồng lên.

Lúc đó Mã Không Quần đang ngồi trên giao ỷ đột nhiên ngửa mặt cười lớn:

- Hay, hỏi rất hay.

Chén rượu nằm trong tay trái Công Tôn Đoạn cạn dần, rượu trong chén đã từ từ sóng sánh đổ ra, dính trên bàn tay cứng như sắt của y, sắc mặt của y cũng giận dữ đến méo mó.

“Giỏi, quả nhiên có dũng khí, có đảm lược”. Tiếng cười của Mã Không Quần đã biến thành nụ cười mỉm: “Vị đó có phải là Phó Hồng Tuyết Phó công tử đã một mình một đao phá vỡ bí mật của Công tử Vũ không ?”

--- Chuyện Phó Hồng Tuyết lực chiến Công tử Vũ là chuyện xảy ra sau chuyện phá Vạn Mã Đường mười năm trước.

--- Nếu quả mười năm trước Mã Không Quần đã chết, làm sao biết chuyện đó được ?

Mực quang của Phó Hồng Tuyết lạc trên mặt Mã Không Quần.

“Phó công tử đã đến, thật là hân hạnh vô cùng, ngồi xuống, mời ngồi”. Mã Không Quần cười nói.

Công Tôn Đoạn chột hồi thủ, mực quang trừng trừng nhìn Mã Không Quần:

- Còn đao của hấn ?

“Ta chỉ thấy người hấn, không thấy đao hấn”. Mã Không Quân điềm đạm trả lời.

Hàm ý trong câu nói rất thâm sâu, cũng không biết có phải nói ánh quang trên người hấn đã che phủ đao của hấn ? Hay là nói nguy hiểm chân chính là người hấn, không phải đao của hấn ?

Công Tôn Đoạn nghiêng rặng, cơ bắp toàn thân giật giật liên hồi, đột nhiên tránh qua một bước, “xéng” một tiếng, đao đã chui vào vỏ, người đã ngồi trên ghế.

Lạc Lạc Sơn đang say mèm bất tỉnh phủ phục gục mặt trên bàn, ngay lúc đó đột nhiên đập bàn một cái, cười lớn:

- Hay ! Nói hay.

Người của gã vẫn còn phủ phục trên bàn, cũng không biết là say hay tỉnh, chỉ thấy song thủ mò mẫm trên bàn, miệng lẩm bẩm:

- Rượu đâu ? Nơi này vì sao chỉ thấy đao kiếm, tìm hoài cũng không thấy rượu ?

Mã Không Quân chung quy lại cười lớn:

- Hôm nay muốn mời các vị đến, vốn là vì muốn cùng các vị say một bữa.

“Có phải không say không về ?” Lạc Lạc Sơn ngẩng đầu, mắt say sưa nhìn Mã Không Quân.

- Chính là như vậy.

- Nếu đã say, còn có thể về sao ?

- Đương nhiên.

“Vậy thì ta yên tâm”. Lạc Lạc Sơn thở dài, đầu lại gục trên bàn, nhưng miệng lại lẩm bẩm: “Rượu đâu ? Có lẽ nào Vạn Mã Đường chỉ nghe chữ rượu, còn nhìn không thấy rượu, cũng uống không được rượu ?”

Diệp Khai một mực trầm mặc, bỗng cũng cười nói:

- Vạn Mã Đường có ba ngàn vò rượu chôn cất lâu năm, các hạ nếu uống một mình, chỉ sợ bị say chết.

“Điểm đó Diệp huynh đừng lo, trong Vạn Mã Đường cũng không thiếu gì hào khách về rượu”. Hoa Mãn Thiên cười đáp: “Cả tại hạ cũng có thể bồi tiếp vài chén”.

“Thật vậy ?” Diệp Khai cố ý giương tròn mắt hỏi: “Vạn Mã Đường quả thật cao thủ như mây, xem ra ta đêm nay không thể không chết”.

“Tửu quỷ thì có, đâu có cao thủ gì ?” Nụ cười của Hoa Mãn Thiên phảng phất hơi miễn cưỡng.

“Hấn vốn nói là cao thủ về rượu”. Lạc Lạc Sơn lại chột xen lời: “Bao nhiêu người nếu thay phiên kính rượu cho ta, ta không say chết mới là quái”.

“Tam lão bản mời khách lần này, chỉ bất quá vì muốn đánh đổ phong thái khách sáo của các vị”. Vân Tại Thiên cười mời mọc: “Cho dù có thúc đẩy các vị uống rượu, cũng chỉ bất quá là có ý tứ đó”.

- Nhưng ta còn có điểm sợ.
- Sợ cái gì ?
- Sợ bọn người không để ta say.

- o O o -